

B. 39: Grotte Alexandre à Tailfer	(1937, t. 26) p. 69	Bibliographie et Faune (1937, t. 26) p. 71
B. 40: Grotte de Chauvaux à Petit-Godinne	„ p. 84	„ „ p. 85
ERRATA		(1937, t. 26) p. 85

LISTES ALPHABÉTIQUES des animaux signalés jusqu'à ce jour dans les cavernes de Belgique	„ p. 85
PAR GENRES	
PAR ESPÈCES ET SOUS-ESPÈCES (avec les synonymes)	„ p. 131
INDEX BIBLIOGRAPHIQUE	„ p. 142

BARBAREA VERNA (Mill.) Asch.

door A. De Wever.

Deze soort is volgens Thellung inheemsch in Italië, Spanje, Portugeal en Z. Zweden. In de andere landen van Europa alleen uit kultuur ontvlucht of aangevoerd.

• Dat Rouy en Foucaud ook België en Nederland tot haar natuurlijk verspreidingsgebied rekenen, is misschien 't gevolg hiervan, dat in de 2e editie van den Prodr. Flor. Batav. (1901) bij de vindplaatsen in ons land niet over haar indiginaat gesproken wordt.

De auteur der Flora Batava hield haar voor een adventiefplant uit N. Amerika en Oude-mans (1872) achtte de vondsten niet voldoende, om haar tot de indigenen te rekenen. Hij hield alleen de planten bij Werkendam en Overveen gevonden voor echte *B. verna*. Hij vond in 1869 deze soort ook bij Maastricht. Daar ze in die omgeving vroeger wel eens als „Cresson d'hiver" gekweekt werd, zal de genoemde plant wel een vluchteling geweest zijn. Later is ze ook nog sporadisch langs Maas en Kanaal bij Maastricht waargenomen.

In Nederland schijnt ze weinig als groente gekweekt te worden. Turkenburg biedt *Barb. verna*, Winterkers, in zijn zadenlijst aan, als een uit Amerika afkomstige plant.

De afbeelding en beschrijving in de Flora Batava onder no. 1176 zijn m.i. meer van toepassing op *B. intermedia*, omdat 't eindblad der wortelbladen bij de echte *B. verna* breder is, met afgeronden tot hartvormigen voet en de hauen slanker zijn. Ook heeft *B. verna* meer zijblaadjes en groter bloemen. *B. intermedia* is in de Flora Batava niet afgebeeld noch beschreven. Zelfs indien plaat 1176 *B. intermedia* zou voorstellen zijn de wortelbladen toch niet juist geteekend. Als bij *Barbareasoorten* de vruchten goed ontwikkeld zijn, hebben de planten onder normale omstandigheden de wortelbladen reeds verloren.

B. verna smaakt scherp maar aangenaam, *B. intermedia* bitter.

In België geven haar zoowel Durand en de Wildeman (Prodr. d. l. Flore Belge 1899) als Goffart (Nouvelle Flore de Belgique 1935)

als zeer zeldzaam en alleen als onbestendige adventiefplant aan.

In Duitschland is ze ook alleen aangevoerd, of uit kultuur (voor groente of olie uit 't zaad) ontvlucht.

Dat *B. verna* haar kultuur als groente boven *B. vulgaris* dankt aan haar grooter bladen, zooals Alefeld (Landwirtsch. Flora 1866) aangeeft, lijkt me onwaarschijnlijk, daar *B. verna* een aangename, *B. vulgaris* een onaangename smaak heeft.

Afwijkingen bij alle *Barbareasoorten*.

Meestal zijn alle soorten en variëteiten 2-jarig. Onder bepaalde behandeling kunnen ze ook wel éénjarig en soms meerdere jaren in 't leven te houden zijn.

De nevenblaadjes kunnen zuiver tegenovergesteld of afwisselend zijn, gelijk of ongelijk in grootte — of ook wel vergroeid.

't Eindblad kan ook wel met een of twee bovenste nevenblaadjes vergroeid zijn.

Vergroote bladvormige schutbladen (m.f. bracteata Rebel pr. sp.) zijn zeldzaam. Bij de soort *B. bracteosa* Gusson is dit 'n erfelijk kenmerk.

Bandvorming van den stengel en vergroeiing van zijtakken met den hoofdstengel is bij *B. vulgaris* volgens de Vries niet zeldzaam en gemakkelijk erfelijk. (Bot. Jaarb. Dononaea 1894).

Kleine zijtrossen aan den voet der bloeiwijze komen vaak voor.

Vergroeiing van bloemen is zeldzaam. Hierbij kunnen of de vruchtbeginsels en stijlen of de meeldraden tot groene kroonbladachtige organen zijn uitgegroeid.

Bekervorming is zeldzaam. Janssen (Malden) vond aan een afgemaaid plant van *B. vulgaris* te Bergen a. d. Maas in 1932 in 't najaar 20 bekertjes; heel wat zijblaadjes waren beker-vormig, niet 't eindblad. Er zat ook één gesteeld bekertje in den oksel van 'n stengelblad.

In den nazomer ontwikkelen zich vaak in de oksels der stengelbladen en zelfs der schutbladen jonge bladrossetten, waardoor men de planten gemakkelijk kan vermenigvuldigen, hetgeen bij de gevuldbloemige vorm vooral een voordeel is.